Tutuklu (Tirat)

Oyunun Adı: İçerdekiler
Yazar: Melih Cevdet Anday

TUTUKLU – On üç yaşındaydım. Ortaokula gidiyordum. Babam öleli iki yıl olmuştu. Yoksul düşmüştük. Annemterzilik yapıyordu. Zar zor geçiniyorduk. Büyük bir evin iki odasında oturuyorduk. Kitaplarımın çoğu noksandı, okul çantam bile yoktu. Bayram geldi. Annemne yaptı etti, bana bir ayakkabı aldı, bir pantolonla bir gömlek dikti. Sabah erkenden kalkıp giyindim. Bir gün önce sözleşmiştik, iki arkadaşım beni evden alacaklar, birlikte bayram yerine gidecektik. Atlıkarıncaya, kiralık bisikletlere binecektik, tatlıcıda tatlı yiyecektik. Belki sinemaya da gidecektik. Annemden para istedim, “Paramız yok oğlum,” dedi. Çılgına dönmüştüm, arkadaşlarıma ne diyebilirdim? Parasız olduğumuzu, bu yüzden bayram yerine gidemeyeceğimizi söyleyemezdim ya… Hırçınlaştım, üstümdekileri çıkarıp duvarlara atmaya başladım. Beni üzgün üzgün seyreden annem, o zaman dolaptan çantasını çıkardı, para aradı. Bula bula bir lira buldu. Kadıncağızın bir lirası kalmıştı yalnız, bütün parası oydu. O bir lirayı bana uzattı: “Hadi giyin,” dedi, “bir lira yetmez mi?…” Bir lira o zaman büyük paraydı. Oraya buraya attığım elbiselerimi, ayakkabılarımı topladım. Yeniden giyindim, paramı cebime koyup arkadaşlarımı beklemeye başladım. Geldiler. Biraz oturdular. Annem onlara şeker ikram etti, ikisini de okşadı, öptü. Sonra: “Haydi artık gidin!” dedi, “Güzel güzel eğlenin!” Sokağa çıktık. Çok neşeliydim, kabıma sığamıyordum. Fakat köşeyi dönerken evimize baktım, annem pencereden uzanmış, gülümseyerek bana el sallıyordu. O zaman içimden bir ağlamadır geldi, gözlerim dolu dolu oldu. Tıkanıyordum. Ağladığımı belli etmemeye çalışarak arkadaşlarıma: “Ben gelmeyeceğim,” dedim. Neden olduğunu anlamadılar. Biri: “Paran yok da ondan gelmiyorsun,” dedi, alay ederek. Elimi cebime attım ve bir lirayı çıkarıp gösterdim: “işte para!” dedim. Beni orada bırakıp gittiler. Sokaklara gelişigüzel dalarak bir süre sersem sersem dolaştım. Kimseye göstermeden doya doya ağladım. Sonra gözlerimi sildim, elimden geldiği kadar neşeli olmaya çalışarak eve döndüm. Annembeni görünce: “Neden döndün?” diye sordu. Canım istemedi, dedim ve cebimden bir lirayı çıkarıp anneme uzattım. Zavallı kadıncağız çok şaşırdı, parayı elimden alıp masanın üstüne koydu. Sonra beni kucakladı, göğsüne bastırdı. Hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı. Ben ağlamıyordum artık. Sokakta doya doya ağlamıştım. Annemin yüzünü öptüm, ağlamamasını söyledim. Artık üzüntülü değildim. Bayram yerine gidemediği için üzülmek benim gibi koca çocuğa, bir ortaokul öğrencisine yakışmazdı. Olgun bir adam olmuştum birdenbire…